

Gospod nauči nas moliti

To je bila zahteva in želja Jezusovih učencev. Od kod izvira to vprašanje, ta želja, da jih njihov učitelj nauči moliti? Zakaj so ga vprašali, da jih nauči moliti? Zato ker so se sami prepričali, kako njihov učitelj moli, zato ker so videli, da njihov učitelj živi od molitve, živi z molitvijo, živi v pogovoru s svojim nebeškim Očetom, ki ga pošilja in mu daje posebno nalogo, težko nalogo, bolečo nalogo, smrtno nalogo.

In učenci se niso mogli upreti tej želji, notranjemu duhovnemu apetitu, da tudi oni občutijo, kaj to pomeni molitev. Od kakšne molitve moj učitelj živi? Kakšna molitev izpolnjuje srce mojega učitelja? Kaj počne moj učitelj v trenutkih ko kleči, se poti v molitvi, prisluškuje Bogu, išče moč za potovanje, za poslanstvo. Od tod prihaja želja učencev, da jih uči moliti? Jezus je bil zanje pričevalec molitve.

Kako je Jezus molil? Predano. Na nekaj mestih v Svetem pismu imamo poročila, kako se Jezus muči v molitvi in muči z molitvijo, kako je to težka naloga, težka stvar. Molitev ni nekaj enostavnega bratje in sestre, to verjetno osebno veste. Jezus se poti s krvavim potom v molitvi. Zato ker molitev človeka prežema od znotraj. V njem krši njegove odločitve, njegove poti in ustvarja v nas nekaj, česar mi v tem trenutku ne želimo. Molitev ni izpolnitev naših želja, temveč prisluškovanje Bogu, da se preko nas izpolni, zato molitev včasih boli, zato se je težko spustiti v avanturo molitve. Če molimo vemo, da Bog na poseben način deluje in od nas nekaj zahteva. Jezus je molil, Gospod naj me zaobide ta kelih, vendar tvoja volja naj bo, ne moja. To je tisto, kar bi mi morali vsaditi v svoje srce. Gospod jaz molim, vendar ne usliši Gospod prosim te moje molitve, temveč svojo molitev usliši v mojem srcu. Tvoja volja Gospod naj se uresniči, kakor izgovarjamo v molitvi očenaša, ne moja volja. Zato Jezus najverjetneje obrača pozornost in pravi ne blebetajte z jezikom kakor pogani. Ni važno število besed. Ni važna niti dolžina molitve. Ni važno zaporedno naštevanje. Važno je prisluhniti v molitvi svojemu Bogu.

Molitev je pogovor, je odnos med Bogom in molivcem, je duhovno prežemanje, je najiskrenejši pogovor. Tukaj se odkriva naša intimnost do konca, intimnost, ki ne bo osramočena, intimnost, iz katere se ne bo norčevalo, temveč bo zacelila vse rane, ki so nastale v razgolotenju tega sveta, žalitvami, ki smo jih doživeli v tem svetu. Zato je v molitvi vedno važno prisluhniti, kaj Bog govori, ne kaj jaz govorim. Pogostokrat ponovim, nam se dogaja, da mi pravzaprav Bogu izvajamo predavanje. Koliko se je Bog naposlušal naših predavanj, lahko bi že vse naše človeške fakultete končal. Mi dajemo Bogu celo navodila in nasvete kaj naj stori - kdaj bo ukrepal, koga bo zaustavil na poti, a komu bo rekel pojdi naprej, koga bo pogubil, a koga pustil, koga nagraditi, a koga kaznovati, koga poljubiti, a koga mahniti s svojo pestjo, klofuto. Mi želimo od Boga narediti svojega Boga, Boga, ki bo počel tisto, kar mi hočemo, a ne to da Bog počne z nami,

kakor On hoče. Vse smo obrnili napačno in potem pravimo, da se nam molitev ne usliši. Takšna molitev nima sadu.

V molitvi ne računaj na dobiček, odvrzi to enkrat iz svojega srca in svoje glave. Nikoli ne pomisli, molim in mora mi biti vse dobro. Ne, temveč nasprotno, ravno zato, ker moliš, ker si izpolnjen z molitvijo, ti Bog daje posebne naloge, preizkušnje, zato, ker te je v molitvi usposobil za to nalogo. Kaj bo Bog dal neko preizkušnjo nekemu revežu, strahopetnežu, ki ne zna moliti, ki ne zna najmanjši križ vzeti, ki ne razume, kaj je smisel življenja, ki misli, da je samo uživanje smisel in da je to izpolnitev naše poti. Bog daje tistim, ki so pripravljene v molitvi prejeti, z molitvijo nositi. Zato imam vedno pred sabo Jezusovo sliko, ki se pred srečanjem s hojo na križev pot moli na hribu, s seboj je povedel svoje učence. Strah je prevzel Rešitelja, vendar molitev ga rešuje strahu. Kdaj ga rešuje? Tistega trenutka, ko on dopusti, da se izpolni volja nebeškega Očeta. Vse do takrat je strah, vse do takrat panika. A kaj so počeli njegovi učenci? Oni so lepo zaspali, spijo kot majhni dojenčki. A njihov Rešitelj se poti s krvavim potom v molitvi in moli tudi zanje Gospod za te, da bodo eno, kakor sva jaz in ti eno, prosim te zanje. Prosim te, da se nekoč prebudijo in da začnejo moliti, močno, kakor ti želiš, da molimo. Spomni se te slike, ko ti je težko, ko ne veš kaj s seboj in kam, padi na kolena, izjoči svojo bolečino, odpri svoja ušesa in svoje srce, naj tedaj Gospod v molitvi tebi spregovori. Spregovoril ti bo sigurno, Bog ne bo molčal, vendar ne prisiljuj Boga s svojimi željami, temveč dopusti, da se božja želja preko tebe uresniči. Naj Bog govori, a mi poslušajmo. Pretvorimo se končno v poslušalce v naših molitvah. Prisluškujmo Boga, kaj On hoče, kaj On želi sporočiti. Zelo pomembna je molitev. Kristjana brez molitve ni. Ne moremo živeti brez da bi molili. Nimamo kaj pričevati, če z molitvijo ni izpolnjeno naše srce. Mi duhovniki nimamo kaj oznanjati, če z molitvijo nismo izmolili Gospoda, da pride k nam v tem trenutku. Ker puste in prazne so besede tega sveta, kdo naj jih še posluša. Polne so jih revije in časopisi, povsod imamo tega, a nimamo duhovnega žara, nimamo ljudi molitve. Prenehali smo verjeti v moč molitve. Vse drugo počnemo preden začnemo moliti, a molitev je najmočnejše orožje v rokah kristjana. Molitev, ki na poseben način živi tukaj v Međugorju. Zato tudi Gospa ponavlja molite, molite, molite, trikrat materinsko, ker ve, da brez tega ne moremo ničesar. In ne molimo samo takrat, ko smo v težavah, temveč se učimo moliti zahvaljujoč se.

Najmočnejše moli takrat, ko ti gre najbolje v življenju. Postaviti se pred Gospoda in reči mu Gospod hvala ti. Molitev zahvaljevanja – zahvaljuje se ti moje srce Gospod za ta dan, hvala ti za vse, kar mi daješ danes, hvala ti za ljudi, ki si mi jih podaril, hvala ti za domače, hvala ti za moža, ki je nemogoč, hvala ti za mojo ženo, ki je nerazumljivo nemogoča, hvala ti hvala, hvala. Uči se Bogu zahvaljevati dragi vernik, potem boš občutil slasti svojega Boga. Ne dopusti, da se ti molitev pretvori v alarm, v alarmantno stanje. Nimaš več kam, samo molitev ti je ostala. Dobro je tudi tedaj moliti in seveda da takrat molimo, seveda da klečimo, seveda

da solze točimo. Vendar ne pozabi svojega Boga takrat, ko si vzdignjene glave in vzdignjenega čela, obstojen v tem svetu, takrat moli, da te Gospod naredi dostojnega hoje po tem svetu. Zahvaljuj se Gospodu z hvala ti Gospod za vse. To nam manjka. Verujte v moč molitve dragi verniki. Spomnite se tolikih, ki so goreče molili Jezusa, da jih ozdravi in izceli. Oni so verovali v molitev. Molitev ni abrakadabraka. Molitev ni čaranje in vračarje. Molitev je izpoved moje vere v Rešitelja močnega in velikega. Veruj v moč molitve. Veruj kakor tisti, ki so pred Kristusa prihajali in predenj izlivali svojo bolečino, ker so verovali, da jih lahko samo On ozdravi, samo On jih lahko preporodi, samo On jih sliši in razume do konca, ker ta svet vas ne bo nikoli razumel, zato se ne razočarajte v ta svet. Kristjan ne sme biti razočaran. Zakaj? Zato ker mora vedeti, da ta svet ne bo nikoli razumel kristjana do konca. Zato bodimo ljudje upanja, Jezusovega upanja, Božjega upanja, upanja izpolnjenega s Svetim Duhom. To naj nas nosi, od tega se lahko živi, vendar moleč globoko, verujoč, da mene Bog čuje, da mene Bog hoče uslišati, da je Bog meni dal molitev kot pristop k Njemu, pot do Njega. Potrebno je vztrajno moliti ob vsakem času, neumorno, neprestano, moliti s svojim življenjem, moliti s svojim pogovorom, s svojo vožnjo, s svojim delom, s svojo zabavo ...

Moliti je povsod možno. Zato je važna molitev. Kako lepo je zateči ljudi v molitvi. Minulo soboto sem peljal domov dva srednješolca v Posušju in zvečer okrog osmih mi prihajamo v eno družino. Slišim že s hodnika molitev, vodi jo mati. Vstopamo noter, tukaj sedijo oče, mati, dva sina, fanta in eno dekle. Sedijo v primerni drži in molijo. Mi se jim pridružimo. Potem se človek vpraša, kako je mogoče, da so v resnici ti mladi plemeniti, ko jih srečate v šoli, na fakulteti. Zato ker jih molitev tke, zato ker jih molitev vzgaja, zato ker so se naučili od svojih staršev moliti, zato ker so vprašali nauči me oče moliti, pa kdo se danes od mladih upa vprašati oče nauči me moliti, ata nauči me moliti, mama moliti me uči. Ker če vidijo naši otroci, naši mladi, da ti živiš od molitve bodo rekli nauči še mene, da tudi jaz živim od tega. Ampak če smo mi v molitvi hladni, nemarni, mučni, koga lahko zagrejemo, če sebe ne moremo zagreti. Kdo si želi moliti z našo molitvijo, če mi ne molimo iskreno in goreče. Potem se bomo kot starši izgubili, kot ena mama, ki je te dni izjavila v eni televizijski oddaji, hčerka ji je postala noseča izven zakona in kaj je mama izjavila, to je mama, ki ni mama. Vprašali so jo kakšen je njen pogled na to, ali bo njena hči splavila ali bo rodila. A mama lepo izjavi draga hčerka, karkoli boš ti storila, bom jaz tebe podprla. O Satan, je to mama? Karkoli boš ti izbrala bom jaz tebe podprla. Ne more to mama, ki s srcem moli, ne more to mama, ki kakor Marija ljubi, to je zlo vstopilo v ljudi, v človeško srce, pa kaj boš podpirala svojo hčer, da naredi umor, da ubija otroka in ubija sebe. To je ta lažna morala, to je ta kal zlega, ki se je naselila v nas, ker smo prenehali moliti. Molitev je ščit in naša obramba. Jaz bom tebe podprla, karkoli ti narediš. Hvala lepa Satan. Amen. Hvaljena Jezus in Marija.

pridiga fra Maria Knezovića v Međugorju, marec 2006

Več: Propovijedi (pridige) fra Marija Knezovića na

<http://frama-posusje.com/propovijedi-i-predavanje-fra-marija-knezovica>

Pridigo poslušal, prevedel in zapisal Zlatko Šehovič